

Montserrat Tarrés Gol

REFLEXIONS

És una època que la recordes amb por i amb *carinyo* a la vegada, perquè, és clar..., tota la gent que fèiem... La llàstima és que tota aquesta gent sempre ens havíem de veure com d'amagat. I això penso que és una cosa que trobaves com molt *raro*, haver-te de moure d'aquesta manera. Que trobar-te amb els amics fos una cosa prohibida ja era el *colmo*.

Però si això ha pogut contribuir que les coses hagin canviat, ni que sigui un *milímetre*, penso que ja està bé, *lo* que vam passar malament nosaltres. I que nosaltres encara no vam ser dels que ens ho vam passar més malament, però vull dir que cadascú s'ho va passar com va... Jo me'n recordo que quan havíem d'anar a tirar *octavetes*, per exemple, la Montse Calveras, pobra, sempre deia: "he tingut cagarrines tota la tarda". Perquè, clar, tots teníem por, perquè el que ens esperava moltes vegades era que ens detinguessin.

Però també deies: "és que si no ho fem, no ens mourem; no farem res". I llavors sempre tenies la gent de Terrassa, o de no sé on, que havien fet això, que havien fet allò, i que havien fet manifestacions. I nosaltres aquí, que érem quatre gats, no fotíem res; dèiem: "osti, hem de fer alguna cosa". I aquestes coses, com a mínim tirar *octavetes* i anar a fer alguna pintada, era l'única cosa que podíem fer. Perquè les primeres manifestacions que vam fer, que érem quatre gats, que ens veia tot Manresa, doncs saben ben bé qui som, eh?

Però *bueno*, jo suposo que si tornés a néixer ho tornaria a fer i n'estic molt contenta, d'haver fet ni que sigui poca cosa.